

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 225.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403938958224/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Sjette Capitel

Naar Hjertet sidder mest beklemt,
Da bliver Glædens Harpe stemt,
At den kan bedre klinge,
Og knuste Hjerter føle bedst
Hvad Jesu Christi Fødselsfest
For Glæde har at bringe.

Bronsens Psalmer.

Intet egnede sig bedre til at opretholde Virginie i hendes første, store Hjertesorg, end den Omstændighed at en Anden, som Sorgen havde truffet endnu tungere, behøvede hendes Omhu og Pleie. Det var ikke Viggo, hvis Tilstand foruroligede hende mest – skjøndt jeg dermed ikke vil sige at hun tænkte mindst paa ham! – thi det var øiensynligt at han kjæmpede med Fortvivlelsen som en Mand, og Virginie var den sidste til at mistvivle om Seiren – det var Helene der knust og tilintetgjort af Smerte, med hele sin Sjæl havde givet sig Fortvivlelsen ivold, for hvis Skyld den unge, kjærlighedsfulde Pige idetmindste i nogen Tid glemte sig selv. Men alle hendes Bestræbelser var forgjæves – den anden Nat var henrundet efter at Minonas Lig var baaret bort, og hun laa endnu ubevægelig paa Sengen, hvor hun var vaagnet af den dybe Afmagt, der først havde bragt hendes voldsomme Smerter Lindring. Hun græd ikke, og klagede ikke, kun naar Virginie vilde tale om Minona bønfuldt hun med saa jamrende Fortvivlelse om ikke at nævne dette Navn, at hun forfærdet holdt inde. »Veed du hvoraf hun døde?» spurgte Helene idet hun bleg som et Spøgelse reiste sig iveiret og stirrede paa Virginie, der ikke kunde undertrykke en Bevægelse af Rædsel. »Vær rolig – du skal ikke vide det! Troer du jeg vilde tænde den Helvedild i din Bevidsthed? – Men du maa aldrig – aldrig – aldrig tale til mig derom!» – Med disse Ord, der lød som et Skrig der afpræsset i Dødsangsten, kastede hun sig tilbage paa Sengen. – Virgi-

nie blev for Alvor forskrækket over hendes Tilstand og sendte Bud efter sin Fader, hos hvem hun aldrig forgæves søgte Tilflugt.

Den anden Morgen efter Begravelsesdagen gik Pastor Frank ind til Helene. Den sædvanlige venlige Opmærksomhed hvormed han pleiede at omgaaes den elskværdige endnu smukke Kone, ikke som Præst men som Ven, var aldeles forsvundet af hans Væsen. Hans Mine var alvorlig, ja streng idet han betragtede den ulykkelige Kvinde, skjøndt der var dyb Deltagelse i den Tone hvori han sagde: »De er syg?» – og denne simple Tiltale var den første der fandt Vej til Helenes Hjerte – hun svarede kun det ene Ord: »Jal!» men der laa en Fortælling om uhørte Lidelser i dette korte, ufrivillige Udbrud. – Frank vedblev efter et Øiebliks Ophold: »Hvad vil De gjøre for at blive helbredet?» – Helene stirrede forvildet paa ham uden at svare. »De maa have Lægehjælp!» gjentog Frank, idet han tog hendes Haand og lod som han følte Pulsen. Helene smilte – det var et uhyggeligt, spøgelseagtigt Smil! – idet hun svarede: »En Læge – kan han sammenføie hvad Gud har adskilt? kan han gjøre den Døde levende – og det er Dem som taler saa afindigt, at selv den der er vanvittig som jeg, maa – leel!» –

»Ja, det er mig, som taler til Dem om en Læge, som kan gjøre de Døde levende og vende Fortvivlelsens Vanvid til Anger og Bedrøvelse, der fører Sjælen tilbage til Gud. Nu er De syg, men han kan helbrede Dem, saa De bliver raskere end nogensinde. De behøver blot at *ville* helbredes?» – »Der hører Liv til at ville, jeg kan ikkel!» udbød den Syge i en usigelig mat og haabløs Tone. »Er det da imod Deres Villie De ligger her som en Døende, og forkaster al Trøst og Hjælp – uden at have gjort endog det svageste Forsøg paa at tage Sorgen som – et Menneske. De vil heller knuses end trykkes af den Byrde Gud har paalagt Deres Sjæl at bære – De hengiver Dem frivilligt til den Tilintetgjørelse, der griber Dem – derfor kan De ikke ville overgive Dem til Frelseren!»

Helene lyttede opmærksomt til Præstens Ord, og udbød med pludselig Energie: »Troer De da at Sjælen kan dø!? – gives der Tilintetgjørelse af de Lidelser der fortære Hjertet? Jeg vovede ikke at haabe det – jeg havde lært at tvivle om alt! Jeg veed De har Sandheden kjært – o, sig mig – troer De paa en evig Død?» Den dybeste Misfornøielse malte sig i Franks Ansigt, og gav hans Ord et Udtryk